

Albă-ca-Țânpada

ȘI CEI ȘAPTE PITICI

Albă-ca-Țăpada
ȘI CEI ȘAPTE PITICI

D I T U R A T I N E R E T U L U I

Cică într-o iarnă, pe când zăpada cădea din înaltul nemărginit al cerului, în fulgi mari și pufoși, o împărăteasă sta într-un jilț, lângă fereastră, și cosea.

« Ce n-aș da să am un copil alb ca zăpada, roșu în obraz ca sângele și cu părul negru ca abanosul. . . », gîndea ea.

Trecu timpul și împărăteasa născu o fetiță albă ca zăpada, roșie ca sângele și cu părul negru ca abanosul. Și-i dădură numele de Albă-ca-Zăpada. . . Însă după ce o aduse pe lume, împărăteasa muri.

Cum trecu anul, împăratul își luă altă soție. Femeia asta era cadră de frumoasă, dar nespus de trufașă și mândră. Avea o oglindă fermecată și ori de câte ori se privea într-însa nu uita s-o întrebe:

— Oglinjoară din perete, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din țară?

Și oglinda-i răspundea:

— Măria ta ești cea mai frumoasă din întreaga țară!
Într-o bună zi, când împărăteasa întrebă oglinda:

— Oglinjoară din perete, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din țară?

oglanda-i răspunse:

— Frumoasă ești, crăiasă, ca ziua luminoasă,
Dar Albă-ca-Zăpada e mult, mult mai frumoasă!

La auzul acestor vorbe, împărăteasa chemă un vânător și-i porunci:

— Ia fata asta și du-o în adâncul pădurii! Omoar-o și, drept mărturie
că mi-ai împlinit porunca, să-mi aduci plămînii și ficatul netrebnicii!

Vînătorul se afundă cu Albă-ca-Zăpada în pădure, dar i se făcu milă de ea și-i spuse:

— Fugi de te ascunde, fetiță dragă, unde nu calcă picior de om!

Cum tocmai atunci trecea în fugă pe acolo un pui de mistreț, îl înjunghie și scoțîndu-i plămîinii și ficatul le duse împărătesei drept mărturie că i-a împlinit dorința.

Biata copilă rămăsese singură-singurică în pădurea cea nesfârșită
și era tare înfricoșată.

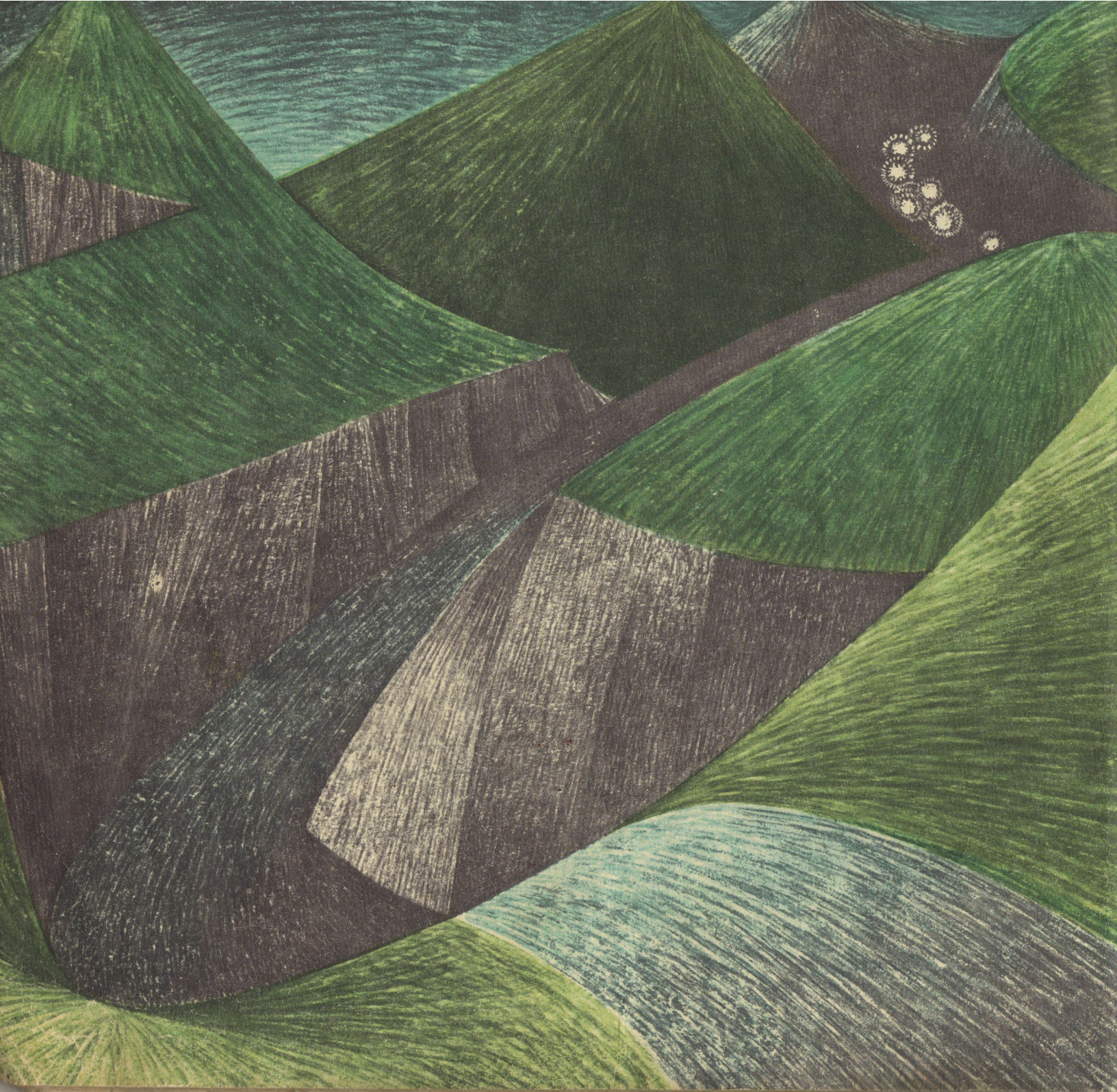
Alergă ea așa cît o mai ținură picioarele, și-n geana amurgului dădu cu ochii de o căsuță. Intră să se odihnească.

În căsuță toate lucrurile era mititele, dar gingașe și sclipind de curățenie. Pe măsuța acoperită cu o față de masă albă erau rînduite șapte talere mici, și lîngă fiecare taler se afla cîte-o linguriță, o furculiță, un cuțit și-o cupă cît un degetar. Iar de-a lungul unui perete se înșirau șapte pătucene așternute cu cearșafuri albe ca neaua.

Cum era tare flămîndă și însetată, Albă-ca-Zăpada ciuguli cîte un pic din fiecare taler, ciupi cîte-o fărîmiță de pîine și, simțindu-se grozav de obosită, dădu să se culce într-un pătuț, dar nici unul nu i se potrivea: unul era prea lung, altul prea scurt. Ultimul pătuț se nimeri să fie pe măsură. Fata se culcă în el și adormi.

Cînd se întunecă de-a binelea, sosiră și stăpînii căsuței. Erau cei șapte pitici care sfredeleau munții, scormonind în măruntaiele lor,

pentru a scoate la lumină tot soiul de metale. Ei întrebară care mai de care: «Cine a stat pe scăunelul meu? Cine a mâncat din talerul meu? Cine a mușcat din pînișoara mea? Cine a luat din legumele mele? Cine a umblat cu furculița mea? Cine a tăiat cu cuțitașul meu? Cine a băut din cupa mea? . . .»

Cînd cel de-al șaptelea pitic se apropie de pătucul lui, dete cu ochii de Albă-ca-Zăpada, care dormea adîncită în somn.

Atît de bucuroşi fură, că nu se îndurară s-o trezească. Cel de-al şaptelea pitic dormi cîte un ceas în patul fiecăruia şi aşa trecu noaptea. Cînd se lumineă de zi, Albă-ca-Zăpada deschise încetinel ochii şi,

văzîndu-i pe cei şapte pitici, se sperie rău. Dar ei se arătată prietenoşi şi începură s-o întrebe cu blîndeţe cum o cheamă.

— Albă-ca-Zăpada, răspunse ea.

Apoi, Albă-ca-Zăpada le povesti din fir-a-păr totul, cum ajunsese la casa lor.

— Dacă te învoieşti să vezi de gospodăria noastră, să găteşti, să faci paturile, să coşi, să speli, să împleteşti şi să ţii totul în bună orînduială şi curăţenie, apoi poţi rămîne la noi şi n-o să duci lipsă de nimic, îi spuseră piticii.

Fata primi.

Într-o zi, apropiindu-se împărăteasa de oglindă, întrebă:

— Oglinjoară din perete, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din țară?
Atunci, oglinda îi răspunse:

— Frumoasă ești, crăiasă, ca ziua luminoasă,
Dar colo, ascunsă-n munți,
Stă Albă-ca-Zăpada, la cei pitici cărunți,
Și-i mult, mult mai frumoasă! . . .

Împărăteasa își dădu pe dată seama că vînătorul o înșelase și că Albă-ca-Zăpada era încă în viață. Își vopsi fața și se îmbracă tocmai ca o bătrână neguțătoareasă.

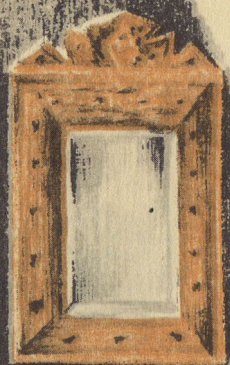
O porni peste cei șapte munți și se opri în fața căscioarei celor șapte pitici. Bătu la ușă și strigă din toată puterea:

— De vânzare marfă frumoasă, de vânzare!

Și vicleana scoase o cingătoare împletită din mătase bălțată.

« Se vede cât de colo că-i o femeie de treabă — gîndi fata — așa că n-am de ce să n-o las înăuntru! »

Trase zăvorul, o pofti să intre și-i cumpără cingătoarea cea frumoasă.

— Vai, ce rău ți-ai pus-o, fetițo! Ia apropie-te, să te gătesc eu cu ea, așa cum se cuvine, o îmbie, cu blîndețe, femeia.

Albă-ca-Zăpada o lăsă să-i pună cingătoarea. Dar băbușca o încinse repede și-o strînse atît de tare, că fetei i se tăie răsufarea și căzu jos ca moartă.

— Ei, de-acum n-o să mai fii tu cea mai frumoasă! hohoti împărăteasa și o șterse repede pe ușa.

Seara veniră acasă cei șapte pitici. Și cum se mai speriară, bieții de ei, cînd o găsiră pe Albă-ca-Zăpada zăcînd la pămînt, fără simțire, de parc-ar fi fost moartă! O ridicară și, văzînd cît de strîns îi era mijlocul, tăiară în două cingătoarea. Fata își reveni în simțire. Le povesti toate cîte s-au întîmplat.

Femeia cea neagră la inimă se duse glonț la oglindă și-o întrebă:

— Oglinjoară din perete, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din țară?

Iar oglinda pe dată-i răspunse:

— Frumoasă ești, crăiasă, ca ziua luminoasă,
Dar colo, ascunsă-n munți,
Stă Albă-ca-Zăpada, la cei pitici cărunți,
Și-i mult, mult mai frumoasă!...

Împărăteasa rămase ca stana de piatră. Își schimbă hainele și luă înfățișarea unei bătrîne gîrbovite de ani. Ajungînd ea la căsuța piticilor, ciocăni în ușa. Albă-ca-Zăpada cătă afară, pe geam, și-o alungă.

Dar baba, scoțînd un pieptene otrăvit, i-l arată fetei. Atît de mult îi plăcu pieptenul Albei-ca-Zăpada, că se lăsă amăgită și deschise ușa. De-abia îi trecu băbușca pieptenele prin păr, că biata copilă căzu jos fără viață.

Seara, piticii bănuiră că venise maștera. Cercetînd copila cu grijă, dădură peste pieptenele cel otrăvit. Cum i-l smulseră din păr, Albă-ca-Zăpada își veni în fire.

În ăst timp, împărăteasa ajunsese la palatul ei și, așezându-se în fața oglinzii, află iar că Albă-ca-Zăpada trăiește.

Atunci se strecură într-o odăiță dosnică și plămădi un măr otrăvit.

După ce sfîrși de meșteșugit mărul, împărăteasa își boi fața și se îmbracă în straie de țarancă. Bătu la ușa Albei-ca-Zăpada, dar fata o alungă iar.

— Iacă, tai mărul în două; bucata asta rumenă mănînc-o tu, iar pe cealaltă oi mînca-o eu, spuse împărăteasa.

Dar vezi că mărul era cu meșteșug făcut; numai partea cea rumenă era otrăvită.

Albă-ca-Zăpada, cînd o văzu mușcînd din el, i se făcu poftă și luă jumătatea cea înveninată. Dar n-apucă să-nghită decît o îmbucătură, că și căzu jos, moartă.

Cînd piticii se întoarseră seara acasă, o găsiră pe Albă-ca-Zăpada zăcînd pe jos, fără pic de suflare. Atunci o așezară într-un sicriu de cristal și plînseră amar trei zile încheiate.

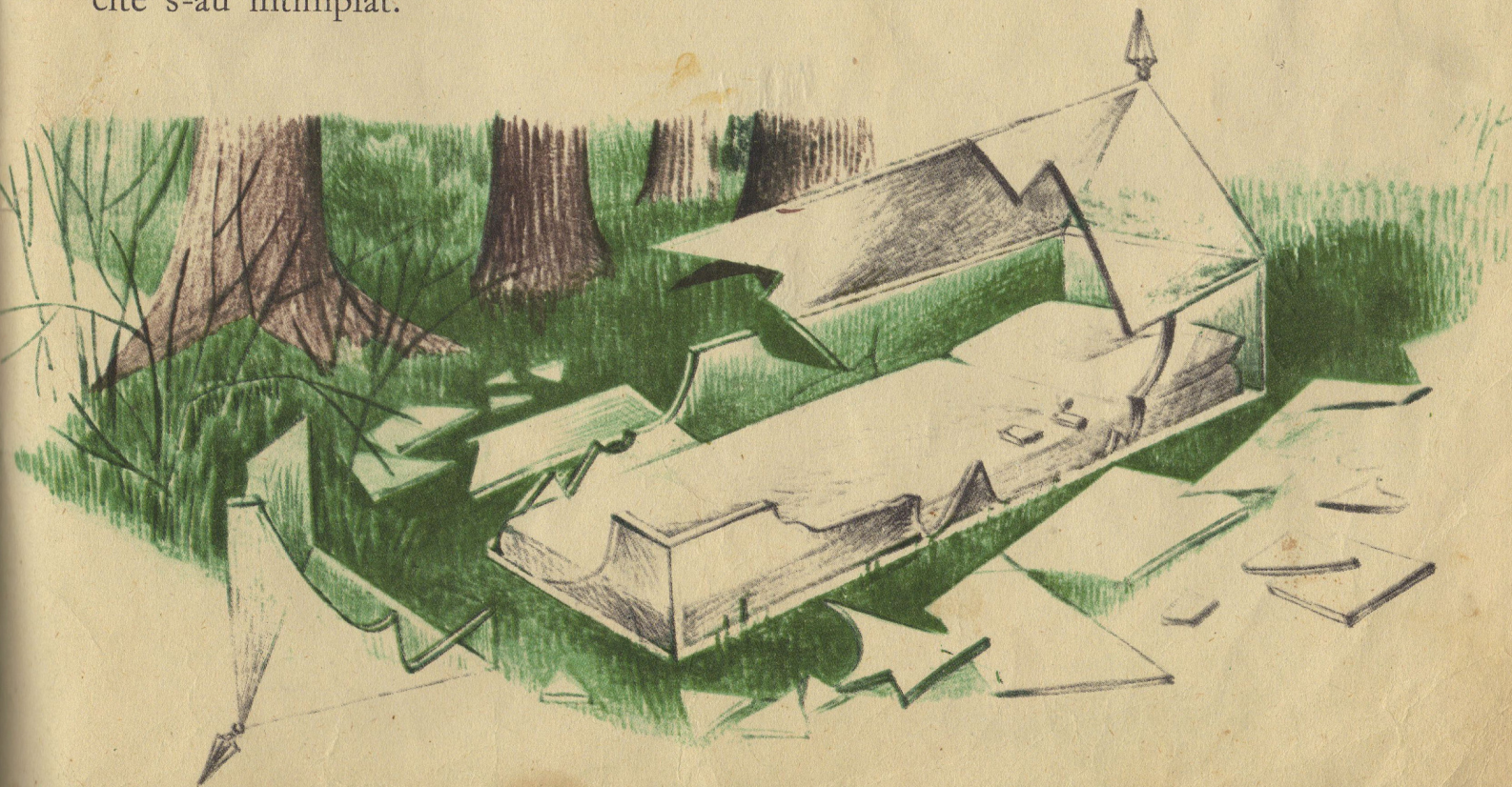

S-a întâmplat ca un fecior de crai să se rătăcească în pădurea aceea și, dînd peste căsuța piticilor, să vadă sicriul și pe frumoasa Albă-ca-Zăpada.

— Îndurați-vă și mi-o dăruți, că, de cînd i-am zărit chipul, nu mai pot trăi fără ca s-o văd pe Albă-ca-Zăpada, spuse el piticilor.

Inimoșii pitici se îndurară de el și-i dăruiră sicriul. Feciorul de împărat își chemă slugile și luară coșciugul pe umeri. Cum mergeau ei așa, se întâmplă ca unul dintre slujitori să se poticnească de-o buturugă. Din pricina zdruncinăturii, bucățica de măr pe care o înghițise Albă-ca-Zăpada sări afară din gîtlej. Domnița deschise ochii. Era din nou vie, de parcă s-ar fi trezit tocmai atunci din somn.

Cu ochii rîzînd de bucurie, feciorul de împărat îi povesti toate cîte s-au întâmplat.

Apoi, Albă-ca-Zăpada porni împreună cu el și făcură o nuntă de se duse vestea, cu mare alai și voioșie. Fură invitați și cei șapte pitici. Veni și maștera, dar, cum păși în sala tronului, dădu cu ochii de Albă-ca-Zăpada, și, recunoscînd-o, înlemni de spaimă, rămînînd țeapănă ca o momîie.

Iar Albă-ca-Zăpada trăi în bucurie și fericire, împreună cu tînărul împărat, și, dacă n-or fi murit, cu siguranță că mai trăiesc și-n zilele noastre. . .

Redactor responsabil: IOANA RICUS
Tehnoredactor: CONSTANȚA VULCĂNESCU

*Dat la cules 18.06.1965. Bun de tipar 26.05.1966. Apărut 1966. Comanda nr. 5159. Tiraj 80120.
Hirtie offset A de 125 g/m² 700×1000/12. Coli editoriale 2,91. Coli de tipar 2. A. T. 0155. C. Z. pentru
bibliotecile mici 83—93=R.*

Tiparul executat sub comanda nr. 700 la Întreprinderea poligrafică „Arta Grafică” — Calea Șerban Vodă
nr. 133, București — Republica Socialistă România.

E D I T U R A T I N E R E T U L U I